

של הנערה שהותקפה

היה לי לאן ללכת. בינתיים נשארת אצלם. החודש הזה שנשארת אצלם היה חידוש נורא. הייתי קמה מוקדם בבוקר, מכינה אוכל לכולם, מכבסת את הבגדים ושוטפת את כל הרצפות.

היתה לי רק הפסקה קצרה של שמה אמיתית. כשהייתי בחו"ל, אירסו אותי הורי לבחור צעיר, בשם משה, שגר ברחוב שלנו. המשפחה של הבחור עלתה ארצה עוד לפני שנה והם גרים בבאר-שבע. חב-רות שנסעו אתי באוניה הכירו אותנו, וכי-שראו אותנו, סיפרו לו שכאתי ארצה. הוא נסע לחיפה, לסוכנות, לקח את הכתובת שלי, בא אלי והביא אותי לביקור קצר אצל ההורים שלו בבאר-שבע. אבל גם ה-מיול הזה נגמר בצורה עצובה.

הארוס שלי אמר שנמאס לו לחכות. הוא כבר בן 18 ורוצה להתחתן מיד. אני לא הסכמתי. אמרתי שאני רוצה לחכות עד ש-יבוא הורי. גם ההורים שלו לא הסכימו לחכות כל-כך הרבה זמן. הוא הודיע לי, שאם לא אתחתן אתו מיד, יפסיק את ה-אירוסין. לא הסכמתי ונפרדנו. אני חזרתי לבית-שמש, לדודי.

אחרי שבוע לא יכולתי לסבול יותר את העבודה הקשה. בבית של הורי לא הייתי מפונקת, אבל לא עבדתי כל כך קשה. הלכתי לפקיד הסוכנות בבית-שמש והוא נתן לי כסף לנסוע לירושלים. שם הציעו לי ללכת לקיבוץ. לא רציתי, פחדתי מזה. היתה אתי עוד ילדה. אחת שבאה אתנו, באיתה אונייה, וגם הקרובים שלה גרו באיזה מקום רחוק בארץ ולא רצו אותה. שלחו את שתינו למלון דתי בירושלים ונתנו לנו בינתיים חמישים ל-רות לקנות לעצמנו בגדים, כי היו לנו רק הבגדים שבאנו אתם מהאונייה. אחרי שבוע ימים שלחו אותי לתל-אביב, כדי לדבר עם הפקיד בסוכנות שם ולדעת מה יהיה אתי.

★ ★ ★

עשר לירות חודש

פעם היה לי מול. במסדרון של משרדי הסוכנות פגשתי שכנה שלנו מחו"ל. היא שמה לקראתי ואני סיפרתי לה על כל הצרות שלי. היא הציעה לי להסכים ללכת בינתיים לקיבוץ והיא תמצא לי עבודה בתל-אביב, אצל מישהו במשק בית ותשלח לקרוא לי מהקיבוץ. נסעתי לקיבוץ בית-קמה. הייתי שם יו-מיים, כשהגיע אלי מכתב של השכנה לבוא

כדי להוציאה לזנות

ושלמה הסתכלו עלי במבט משונה ונראה היה כאילו הם נירא וחוקים. רציתי להגיד לעזריה שיקח אותי החוצה, לאויר הנקי, כדי שיעבור כאב הראש. אבל הרגשתי ש-אני לא יכולה לפתוח את הפה. הכל הס-חובב סביבי והרגשתי איך שאני נרדמת. אני לא יודעת כמה זמן ישנתי ומה קרה באותו זמן. כשהתעוררתי, מצאתי את עצמי בחדר-השינה של מרסל, על השטיח.

★ ★ ★

מוכרחה מיד להתחתן

אחרי ששיכחתי יצא מהחדר, נכנסה אלי מרסל והרגיעה אותי. היא עזרה לי להתלבש ולקחה אותי לצריף של עזריה. הוא שכב על המיטה הגדולה וישן. אני נכנסתי לחדר, התיישבתי על המיטה הק-טנה ובכיתי ובכיתי.

עזריה התעורר מהשינה, צעק עלי וקילל אותי. אני המשכתי לבכות, רק יותר ב-שקט. הראש הסחוב לי, הכל כאב לי והיה לי רע נורא. עזריה לא יכול לישון כל הלילה, קם בבוקר מרוגז וצעק עלי שנמאסתי עליו ושאסע בחזרה לתל-אביב. לא היתה לי אף פרוטה.

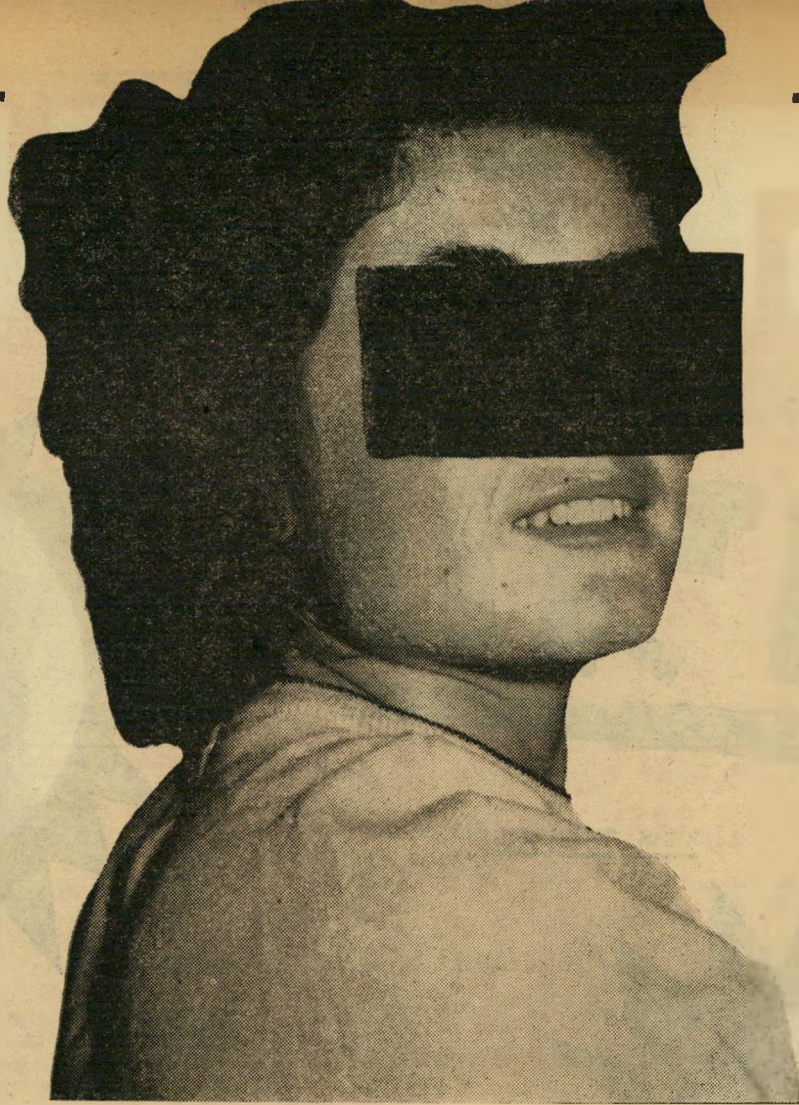
עזריה תפס אותי ביד אחת, ביד השניה אחז את המזוודה שהי וסחב אותי לאוטו-בוס שנסע לחנות האוטובוסים. אני לא רציתי לנסוע. הייתי מטושטשת לגמרי ו-פחדתי לנסוע, כי נסיעה עושה לי רע יותר. לעזריה לא היה איכפת. הגענו לחנה. הוא קנה לי כרטיס לאוטובוס, והשאיר אותי כמו שהייתי, לבושה במכנסים קצרים ותולצת טריקו עם מחשוף, ברחוב.

נשענתי על עמוד ובכיתי. עברה שם בחורה מהמעברה, שראתה אותי כנראה מוקדם עם עזריה, ושאלה אותי מה קרה. סיפרתי לה. היא לקחה אותי לצריף שלה במעברה ושם, יחד עם עוד שני חברים שלה, התייעצו בעברית מה לעשות. אח-כך הודיעו לי: "החלטנו שאת מוכרחה מיד להתחתן!"

הם שלחו לקרוא לאחד החברים שלהם והראו לי אותו: "עם זה את תתחתני!" היתה לי ברייה? הסכמתי.

נשארת אתו יום אחד בצריף. הוא עבד בלילה ואני נשארת שם לישון. בבוקר הוא בא לקחת אותי. "בואי אתי", אמר, "את תכניני לי אוכל ואני אשן!"

הוא הביא אותי ישר לצריף של מרסל. אף אחד לא היה שם. נכנסתי אתו אחרי ויכוח והוא נעל את הדלת ושם את ה-

ידיעה קטנה בעתונים הודיעה השבוע כי משטרת באר-שבע עצרה ארבעה צעירים, האשימה אותם בביצוע מעשה מגונה בנערה בת 17, בעזרת סמים משכרים, כדי להוציאה לזנות.

נערה זו היתה אחת מני רבות שבאו בשנים האחרונות בודדות ארצה, והמתגלגלות מאז ברחוב, מופקות לחסדיהם של מנצלים מסוגים שונים, ובעיקר של רועי-הזנות, הרואים בהן טרף קל. בעמודים אלה מתפרסם סיפוריה של הנערה, שעמדה במרכז הפר-שה בבאר-שבע, כפי שהיא סיפרה אותנו, בשפה הצרפתית, לכתב "העולם הזה". המערכת נפרסמת אותנו ללא כל שינוי, פרט לשינוי שמות המעורבים, מתוך תקווה שידיעת העובדות תביא לפעולה ציבורית לחיסול הרקע החברתי הגורם לפרשות כאלה.

שכבי, אחר-כך נתתני!"

מפתח בכיס. "קודם בואי לשכב אתי ואחר-כך נתחתני", הציע.

"לא!" צעקתי, כשאני מכסה את פני ואת אוזני ונידבקת לקיר, "לא, לא, לא!"

"טוב", אמר לי, "רק אל תצעקי!" הוא נשכב על המיטה, הסחוב לקיר ונרדם. התגנבתי בשקט למכנסים שלו, הוצאתי את המפתח, חספתי את המזוודה שלי וב-רחתי לשביל בין הצריפים. השעה היתה מוקדמת בבוקר.

העיניים שלי היו מלאות דמעות ולא ראיתי אף אחד. רצתי כמו משוגעת, וכל פעם ניתקלתי במישהו. פתאום הרגשתי ש-תופשים אותי. ניגבתי את הדמעות וראיתי בת אחת, בגילי, שראיתי אותה רק פעם אחת קודם במעברה. "לאן את רצה?" שאר לה, "מה קרה?"

סיפרתי לה מה קרה. היא בכתה יחד אתי. אחרי-כך, במקום ללכת לעבודה, לק-חה אותי לאמא שלה, רחצה אותי, האכילה אותי וטיפלה בי.

ישנתי שני ימים ושני לילות בהפסקות קצרות. הייתי מטושטשת לגמרי מהכדורים הלבנים של מרסל. רק אחרי יומיים קמתי מהמיטה והלכתי למשרה.

למחרת עצרו את כל הארבעה שהיו אתי בחדר. הרופא של המשטרה ביקר אותי. הוא כתב שנשארת בחולה, אבל אף אחד במע-ברה לא מאמין לרופא. כל אחד מסתכל עלי ומרחם עלי.

אחרי שהשמש ייגמר, אני רוצה ללכת למקום איפה שאף אחד לא מכיר אותי ולא יגיד לי שום דבר. שם אני רוצה ל-עבוד ולחיות כמו כל הבנות בגילי, שיש להן משפחה. אני רוצה להיות כמו כולן.

ללכת והוא נשבע שיתנהג אתי כמו עם אחותו. נשארת אתו. כל היום התנהג אתי כמו עם אחותו. חיך אלי, הביא לי אוכל, דיבר על מה שנעשה אחרי שנתחתני. בערב, כשהלכנו לישון, לא היה לי מספיק מקום על הספה הקטנה. הוא הציע לי להיכנס ל-מיטה שלו ונשבע שלא יגע בי.

באותו לילה באמת לא נגע בי. למחרת התנהג אותו דבר. כל היום די-בורים יפים, אוכל טוב והבסחות. כשהגיע הערב, הודיע שאנחנו הולכים היום לקול-נוע בעיר. היינו צריכים להיכנס לחברים שילו, לקחת גם אותם. נכנסנו לטרסל, ל-צריף, שם היו החבר של מרסל, אברהם, ועוד חבר אחד, שלמה.

התישבנו לדבר ולספר מי אני ומאיפה באתי, עד שכששמרתי שכדאי כבר ללכת ל-קולנוע, אמרה לי מרסל: "מאוחר מדי ו-כדאי להישאר ולפספס."

מהסיגוריות שהם עישנו כאב לי הראש וביקשתי ממרסל שתתן לי כדור. מרסל אמרה שאין לה. עזריה אמר לה: "אין דבר, מרסל, יש לך עוד שני כדורים. תני לה אותם ומחר אקנה לך חדשים."

מרסל לא הסכימה ועזריה אמר לה משהו בעברית. היא קמה מהמקום ונכנסה לחדר-השינה וחזרה עם שני כדורים לבנים. היא נתנה לי כוס מים, ואמרה לי לקחת כדור אחד. לקחתי אותו. היה לו טעם נורא לא טוב. כשעיקמתי את הפרצוף, הוסיפה לי מרסל גם את הכדור השני: "קחי גם אותה, יהיה לך יותר הסחוב בי." לקחתי גם אותו. הראש הסחוב לי ל-גמרי. הכל היה מלא עשן וערפל. עזריה

"שלום", שמעתי פתאום קול של גבר מדבר אלי.

הסתובבתי וראיתי אדם לא מוכר. הוא דיבר אלי במרוקאית והרגשתי אליו קירבה. "מי אתה?" התעניינתי.

"את הארוסה של משה בבאר-שבע", אמר לי.

"הייתי הארוסה שלך", תיקנתי אותו, "אבל נפרדנו. מאיפה אתה מכיר אותי?"

"ראיתי אותך אצלו", השיב. "מה את עושה עכשיו?"

סיפרתי לו את כל מה שקרה אתי וש-אינני יודעת מה לעשות.

הוא בחן אותי כולי ואמר לי בקול רך: "את יודעת, כבר שראיתי אותך אצל משה מצאת חן בעיני, אבל לא יכולתי להגיד לך את זה. בואי אתי אל הורי בבאר-שבע, תהיי אצלם כמו הבת שלהם ואתי תהיי כמו אחותי. אחרי זה, אם אני אמצא חן בעיניך, נתחתני."

לא היה לי דבר טוב יותר לעשות. הוא נשבע לי שיתנהג אתי בדיוק כמו עם אחותו. "תקראי לי עזריה", אמר לי, "ואני אקרא לך אחותי!"

הסכמתי לנסוע אתו לבאר-שבע.

★ ★ ★
שני כדורים של מרסל

כשהגענו לצריף שלו, במעברת הצ-רים בבאר-שבע, נבהלתי. לא היו שם שום הורים. בחדר הגדול שלו היתה מיטה אחת רחבה וספה קטנה, כמו של בובות. איפה ההורים שלך?" שאלתי אותו. "הם נסעו ליום אחד", ענה לי. "לא היתה לי אף פרוטה, לא היה לי למי